

Vers. Nec satisfacit ibi: Nam major summa ex proprietate.

90 Hæc regula, quod minor summa sub major continetur, limitanda est, si ex mente proferens apparet aliud, quia verborum proprietas cedit loquenter intentioni; s. quis filium i. C. de liber præ r. t. c. hum. 22. q. 2. l. 3. §. conditio ff. de admend. lega. M. n. ic. de conjectur. u. im. volunt. lib. 3. tit. 3. n. 9. Brun. à Sole in loc. communib. verbo. Verba. p. 20. Barbos. in axionar. jur. ax. om. 22. n. 3. Menoch. cons. 97. n. 42. Atque ita intelligitur textus in §. præterea, I. f. de iniuit. bipulat. & in d. l. si decem 55. ff. locati.

Vers. Tertio, principali bus capitis resolutione.

Idem notant Guttier. d. c. 1. s. n. 85. & Barbos. in Collectan. ad c. ultim. n. 5. de concess. probend.

Ad Num. 8.

91 Hanc Guillelmi à Cuneo sententiam sequuntur communiter omnes, Guttier d. lib. 2. Canonicar. c. 15. à n. 86. Menochius cas. 203. n. 32. Ant. Gom. variarum. lib. 3. c. 3. n. 60. Molin. de primogen. lib. 2. c. 4. n. 50. & lib. 4. c. 3. n. 41. Tiraquel. de pen. temp. et rem. caus. 10. n. 4. Iuli. Clas. in præx. crimin. §. fin. q. 59. n. 9. Samir. selectar. lib. 1. c. 9. n. 2. Padill. in l. transiger. n. 69. C. de transall. Boll. in præx. de remed. ex sola clement. Princ. n. 35. Plaza in epitol. delictor. c. 45. ad finem, Azeved. in l. 2. m. 14. tit. 25. lib. 8. Re. op. lat. per quam legem apud nos hæc qualitas remissionis delicti antea obtente exprimi debet necessariò, ut valeat secundum venia rescriptum nam ita ibi expressum caveatur.

Quod est intelligendum, quando prima remissio fuit pro eodem criminis genere, ut probant cum D. Covar. Guttier. & Menoch supra.

Ratio præ atq. legis Regia, & conclusionis Guillelmi est, quoniam ob repetitionem delicti, Princeps retraheretur à concessione venia, argumento l. 3. §. ultim. C. de Episcop. audient, ne ex repetita indulgentia assumatur licentia delinquendi, cum homines sub fiducia remissionis facile ad crimina prolabantur; cap. illud 5. §. allus. de Cleric. excommunicab. Sed Guillelmi doctrinam limitat Felin. in cap. ex tenore, n. 2. de rescript. cum venia fuit invalida: nam de ea mentionem fieri necesse non est; sequitur Menoch. dilt. num. 32.

Est etiam ad veniam validitatem exprimenda reiteratione delicti, eis illud Princeps non remiserit; nam cum in d. l. 3.

93. §. ultim. statutatur, ne criminum nisi semel commissorum remissio concedatur, ea qualitas necessariò est in precibus explicanda, tanquam si jure specialiter exprimi juberetur: nec distinguendum est, utrum Princeps, cognita reiteratione criminis, precibus annueret, nec ne-

Sanch. d. disp. 1. m. 15. ubi pro regula tradit. ut quoies in jure inventur prohibitum, ne remittatur crimen taliter

96. commissum, vel ne dispensetur ubi adeo talis circumstantia; haec qualitates sunt necessariò exprimenda, ut rescriptum subsistat.

Unde infestatur, quod si quis postulet veniam à Principe 97 propter homicidium proditorie factum, qualitatem, proditionis debet exprimere; quoniam l. 1. tit. 25. lib. 8. Recopilat. disponitur, ut in remissionibus generalibus, vel specialibus, non intelligatur, ut ista mox proditorie facta; alias erit sub præsumptum rescriptum, etiam si, ea qualitate cognita, Princeps eodem modo remitteret; Ant. Gom. d. lib. 3. variar. cap. 13. n. m. 38. vers. Item add. Et quod reiteratione delicti si explicanda, ut supra à dicebamus, docent Tiraquel. d. r. d. de pen. temp. cas. 49. num. 27. Padilla in d. transiger. n. 65. Sebast. Medices de reg. jur. reg. 3. n. 64. Plaza supra. c. 3. n. 4. Franchis de if. 30. n. 3. Mafcard. conclus. 83. n. 8. Cened. ad Decretal. col. etiam. 44. n. 4. Tusch. te. 7. in. S. conclus. 30. Farinac. in prax. crimin. quest. 6. num. 49. Nicol. Garcia de benef. part. 8. cap. 3. num. 28. Ant. Gom. d. cl. 8. 3. num. 6.

Ad Num. 9.

Ibi: Nam si quis impetrare relit.

Accedit Guttier. d. n. 96. 97. Et quod in impetracione legitimationis est facienda mentio filiorum legitimorum, est communis resolutio; ut constat ex Menoch. d. cas. 203. n. 5. Marescot. supra. b. 2. c. 8. 7. n. 1. ubi plures refert. Trecatinq. d. libr. 1. va. iar. i. de legitimatione. respo. ut. 1. n. 18. Nam vero si aliter presumitur Princeps gratiam denegatur, si sciret legitimos extare, Ant. Gom. in l. 12. Taur. n. 67. ubi 99 alii. Imò non solùm exprimere debet impetrans, filios legitimos habere, sed etiam uxorem sibi esse, ex qua siios sperat procreare, aliqui legitimatio erit subiectitia; Aretil. in l. ex facto 4. n. 8. vers. Vel habere uxorem, ex qua possit procreare filios ff. de vulgar. fol. 10. 1. col. m. 4. Ripa in d. l. 1. n. 1. qu. m. C. de revocand. donat. Roland. d. cons. 89. n. 36. Surd. cons. 552. n. 40. Cyriac. tom. 2. con rovers. 236. n. 1. 2. qui n. 36. id declarat, si nati fuerint filii ex tali matrimonio, Trecatinq. supra. Præterea legitimatio, legitimorum non facta mentione, est irridita, quamvis nihil eorum interfit, ne fiat legitimus filius illegitimè natus; Marescot. supra. b. 2. c. 35. n. 8. vers. Non obstat Ruinus, & n. 9. contra Isidoron, & alios. 101 Idemque erit, si motu proprio, vel ex plenitudine potestatis filius legitimetur, Marescot. d. c. 35. n. 8. quia, non facta mentione legitimorum, rescriptum non tenebit.

Ex quibus deducitur, quod quantumvis per l. 10. tit. 8. lib. 5. 102. Recopilat. legitimati per rescriptum Princeps non succedant cum legitimis, & naturalibus, nisi expressum in legitimatione contrarium dicatur, Anton. Gom. in d. l. 12. Taur. n. 67. Tamen opus erit ad legitimationem filii, proliis legitimis mentionem fieri, ex doctrina Marescot. d. c. 35. n. 8. 103. ver. Non obstat.

N. merus vero filiorum erit explicandus, si tot sint, ut proper eorum multitudinem Princeps legitimationem non esset concessurus, aut cum restrictione aliqua concederet: ex generali regula supra tradita; nam cum iure causatum non reperiatur, ut filiorum numerus explicetur, taciturnitas non nocebit, nisi circa causam sualem contingit. In quo Princeps consuetudo attendetur.

D. DIDACI YBANEZ DE FARIA ADDITIONES ET OBSERVATIONES AD LIBRUM SECUNDUM D. COVARRUVIAS VARIARUM RESOLUTIONUM.

AD CAPUT PRIMUM.

De jure creditorum in personas eorum qui non solvunt ac de cessionis bonorum remedio.

SUMMARIUM.

1. Miles, qui in Hispania Hombres de armas vocantur, p. t. il. gis. a. mata militia decorantur.
2. Privilegii milites con. eis milites remuntrare non valent.
3. Quibus casibus miles pro delito ex contractu in carcere ministratur.
4. De re militari, ec. militum privilegiis, qui d. servunt.
5. Quis in Hispania propriè dicebatur Hida g. s., & quis Nobilis.
6. Filius naturalis paterna nobili atque decuratur, ejusque gaudet præsid. Ideo est de uxore.
7. No' ilis in Hispania carcere non subi. iux. ob. d. bitum, quid ex dicto, vel quisi non discerat, & quomodo ad hoc Nobilitas probenda sit.
8. Et privilegio ren. ncia e Nobiles n. i. p. ssin?
9. De jure Regio etiam cum jura. n. o renuncia prodicti privilegi non tenet.
10. Eo præsilio potestur rescripto P. i. c. v. nobilis.
11. Quis nobilis proper debitum ex contractu, possit in carcere deprivari.
12. De nobili, q. i. s. id. re. utrum proper p. n. a. pecuniaria impos. an. ab. del. et. un. principalis, possit fidejus. for carcere mancipia. i.?
13. Privilegium, ne quis coveniatur ultra quam facere queat, quid continet.
14. Quis res No' i. ibus reservatur, cum in ex. sum. bonis si exequio.
15. Privilegium, ne quis conv. n. a. ur. ultra quam facere potest, ad debita ex delito non pertinet.
16. Qui profatum privilegium habet, ex. cerari pro debito ex. c. n. art. non potest.
17. Ad i. s. est in bonis non habent, pro debito ex contractu ex. ceri non a. subiecti. ur.
18. Co. d. c. t. sive exactor ma'or R. galium ex. butorum pro debito carcera. dus non est, si ioneros praeter fidejus. res.
19. Cessio bonorum ad quid invenia.
20. De eius forma.
21. Nemo potest bonis cedere, nisi d. l. cum agnoscat, aut sen. tenia dammitur.
22. Quando in Hispania debitor suis creditoribus, ut ser. M. 3. vixit,

- 40 Filius si esset suis creditoribus tradendus, pater eis proferebatur vi paria potestari.

41 Legalis bonorum cesso in iure non est.

42 Cedenti bonis quae sunt relinquenda.

43 Cedentes bonis camionem præstant de fiduo solvendo, si ad pinguisorem fortunam divenerint.

44 Qui tonis edere non permittuntur.

45 Si principalis bonus cedat, nihil prodest fiduciis.

46 Cedens bonus a futuris creditoribus conveniunt in solidum.

47 Quonodo alimena taxanda ei, qui bonis cessit, ex postea quaestus.

48 Usurarius cedens bonis, consequitur alimenta ex eis, que imposseruntur quas fecerit.

49 Cedens bonus cum igrominia ex statuto ab omniare alieno prorsus liberatur.

50 Quomodo hoc intelligendum.

51 Per cessionem bonorum quoad reliqua nec natura is, nec civili tollitur obligatio.

52 Utrum beneficio cessionis bonorum possit renunciari?

53 Nemo potest se ipsum ad carcere puerum obligare.

54 Lege, vel moribus permissis, potest quis se ad paenam corporalem astringere.

55 Renunciatum juramento beneficio cessionis bonorum, eo privatur.

56 Regula: ut qui non habet in bonis, luat in corpori: in quibus personis omnibus habet.

57 Qui non habet unde solvat, parti offensa interesse, corporaliter plectitur.

58 Qui per calumniam ad judicium provocat etiam ex causa civili si non sicut paenam praemio, tuit in corpore.

59 Luens in corpore, quia in bonus non habet, a pecuniaria paena perpetua liberatur.

60 An damnatus solvere per uniam parti offensae ad bonorum cessionem admittatur?

61 Clericus dominus ob dilectum ad paenam pecuniariam, nanga det p. i. i. o. capit. Odoardus, de pignoribus.

62 De iure nostro damnatus ad solvere dum interesse parti offensae, dicitur bonus potest? e. n. si ad paenam.

63 In levibus delictis si de non ari sentierit, potest Index paenam. Ei. co. a. v. u. a. m. remittit.

64 Clericus, si levior non sit, non est pre debito non descendit ex delicto in carcere a tradendus, vel excommunicans.

65 Nec ultra quam facio potest, conveniunt.

66 Quid fieri debeat, si beneficiarius suis creditoribus negaverit si sufficeret.

67 Clericus fugiens, ut defuga suscepit, testis a Indice laico, vel creditore capi, ut suo iudice presentetur.

68 Quibus Clericis privilegia supra iusta concedantur.

69 Illis etiam gau. en. Religiosi.

70 Clericus tribus sententias conformibus damnatus, num privetur privilegio d. cap. Odoardus?

71 Conciliantur contraria sententia numer. precedenti tradita.

72 An Clericus damnatus ex deposito, prefato potius privilegio?

73 Cadaver debitorum, non licet creditoribus impedire, ne sepellantur.

74 Intra quos dies a morte testatoris heres conveniri non potest.

75 Debitor defunctus est sepulchra tradendus, non obstante creditorum appellative.

76 Ampliarum a debitorum ex instrumento garantio obligatum.

77 P. acceptum defuncti, ne cadaver suum sepeliantur, exequendum non est.

78 Cadaver eorum, qui ob atrocissima scelera ultimo supplicio afficiuntur, aliquando soleni insepulta relinqui.

79 Damnatis a morte Concessa ius a Indice miti debet.

80 Et sanctissimum Euclis illius Sacramentum ei ministrandum.

81 Indices Ecclesiastici possunt censuvis comitelle e sacula es, ut in modo temeritatis Sacramenta exhiberi permittantur.

82 Sacramentum Extremi unctuonis in patibulo mortuus denegatur.

83 Cadaverum punitorum sepelire nemo potest, nisi de licentia Iudicis, qui sententiam exequi fecit.

84 De intellectu l. 2. ff. de cadaverib. punitor remissione.

85 Cadaver usurarii maiestati Ecclesiasticae sepulchra non traditur, donec haec usurpa resistat, qui c. unctionem idoneam de restituende præstet.

86 Monachis propriis a iis Ecclesiastica sepulchra privatur.

87 Propter criminis enormitatem seles cadaveri iuri applicium irrogari.

88 Se ipsum enecans sepulchra Ecclesiastica non traditur.

89 De paenitentia eorum, qui sibi manus infert, remissio.

90 Milesiarum faminarum notabile restringit exemplum.

Ad Num. 1.

Ante legem duodecim tabularum , debitores cum solvendo non erant, suis creditoribus addicebantur ; apud quos , vinciti , fame , vertheribus , alisque cruciatuum generibus insanè opprimebantur , quem miserandum statutum evadere nullo unquam tempore valebant , nisi eorumdem editorum liberalitate , aut alterius pecunia extinerentur , ut observat Iacobus Rævard. lib. singul. ad l. g. diod. tal. cap. 8. de nexis , col. 6. vers. Ceterum ante : constatque ex Livio anno ab urbe condita 259. ubi ait Magna nauis quidam cum omnium majorum suorum insignibus se in forum projectit. Obsita erat squallore vestis , fædier corporis habitus , paleore , ac macie peremitti. Ad hoc promissa barba , & capilli effaverant speciem oris. Noscitabatur tamen in tam a de ornatissante , & ordines duxisse aiebat. a iaque militia de ora , vulgo miseras eum factabant , ipse testes honestarum aliquot locis pugnarum cicatrices adverso p. Etore sicutabat. Scis ita antibus unae ilie habiuit , unde defomitas ? cum iucundis turba esset prope in coniunctionis modum : Salino bello , ait , se milicantem , quia nō opter populationes agri non fracte modo caverit , sed villa incensa fuerit , directa omnia , pecora absita , irbum inique suo iem ore imperiurn , as alii nū fecisse , id cum multa iuris , primo se agro casero , ari oī se exisse , deinde orum aliis postremo velut tabem pervenisse ad cornus ductum se à credit re non i frontium , sed nēg sculm , & carnificinam esse. Inde stenare te g mōx um recentibus censigis verborum. Nec vñct rum opter eis a debitum extingendum proficiebant. Rævard. col. 7. vers. Tunc enim licet Menoch. de arbitra . ib. 2. cas. 18. num. 2 contrarium probet , motus Quintiliani utori ate , quæ ad rem non facit , cum iste juxta sua loquatur tempora , quibus , jam lege Patilia lata , debitores addicebantur , ut serviendo se ære alieno exonerarent , Rævar. ex Gellio col. 2. vers. Sanè si bona ; Quintilianus eam ab Hispania , ubi natus est , Romanam adolescentulus venit , imperante Nerone , ut res Ansel. Pollicien. in prefat. ad insius opera.

fest. Angel. Polician. in prefat. ad ipsius opera.
Decemvirali constitutione édita, aliter in debitores age-
batur, ut ex ipsa apparet, quæ suis formalibns verbis testi-
tua, prout à Rævardo refertur col. 2. sic se habet : *Ædis*
confessi, *arisque debiti iudicatis triginta dies iusti sunt* o*p*ost
*d*e*m* manus *injectio* est*u*, *injus* duc*to*, *n*i*j*udic*tum* fax*ti*, nem*in*
quips endo *e* *inju* e*vindex* es*u*, *se* cum duc*to*, *vincito*, aut
nervo, aut compedibus quindecim pondo*,* ne minor*,* aut si voler
majore vinc*to*. Si voler*s*uo viv*to*, ni*s*uo viv*it*, qui em vinctum
habet*t*, libr*am* farris endo die dato*,* si voler*plus* dato*.* Ni*cum*
eo cap*it*, sex*ig*nta dies in vi*culis* ret*inet* et*tr*inis nundinis con-
tinuis in*comitium* proclato*,* er*s*que estimam*in* iudicati predi-
cato*,* tertii nundinis cap*ite* poenas luit*au*, aut trans Tyberim pe-
re*ge* verum*ito*. Aut si plus*es*unt re*i*, tertii nundinis parte*is*
se*anto*, si*plus*, minus ve*secu*unt*,* ne*si* fraude*est*o. Quam
ipse Rævard. explicat accurate*,* ejusque meminere Parla-
dor. re*. quotidianar.* lib. 2. cap. fin part. 5. §. 7. n. 1. Menoch.
sup*ra*, num. 4. Melo de*induc*. debtor. quast. 2. n. 1. Carteval.
d*icitio*. tom. 2. tit. 3. disp. 1. n. 5. Tertul. in *apolog.* adver-
sus gentes, c. 4. Alexand. ab Alexand. d*er*. genial. lib. 6. cap.
Donec*, int*act**. de*pignor*. c. 10. Sed ea lege ob*eratis* pro-
spectum non est*,* in quos severiss*m*ē statuit*r*; at bono
communi convenit*,* ut illi exterminarent*ur*, aut perire*nt*,
ne*populus* seditionibus vexat*ur*, quæ ob*sævitiam* cre-
ditorum in*victos* frequenter excitab*antur*, teste Livo
ubi sup*ra* & anno 427. alterum tumultum ex hac causa com-
memorat*,* notat Rævar. col. 8. vir*s*. Decem*viri* vero.
Cuius

Cuius

- 3 Cuius legis impietas more prius, ac tandem expressum fuit abrogata, anno ab urbe condita 427. Lucio Papirio, & Caio Pælio Consulibus, Menoch. ru. 6. Rævar. d. col. 8. vers. Fuit autem D. Covar. panò inferius, vers. eodem p. cto. Postea tamen debitores addici creditoribus etiam fuit in usu, ut operis exhibitis, iusta compensatione ab ære alieno liberarentur. Quintilian. orator. trist. lib. 8. cap. 4. ibi: Circa propria ac differencias magna subtilitas, ut cum queritur, an addictus, quem lex servire, donec solverit, iubet servus sit? Ad idem S. nec. ac. benefic. lib. 7 t. 10 ita inquit: O misserum, si quem delectat, sui patrimonii iber magnus, Et vasta spatia terrarum ostenda per undos. Varro lib. 6. de ling. Lat. ibi: Liber homo, qui operas tuas pro pecunia, quam debeat, dat, dum solveret, nexus vocatur, t' ab ære obteratus, Rævard. d. col. 8. vers. Sanè si bona. Quam quidem addictionem voluntariam fuisse, putat idem Rævard. varior. lib. 4. cap. 18. nam, ut carceris molestiam effugerent obterari, in quo invitati detinebantur se ipsos addici patiebantur, argum. l. 1. C. qui bon. ced. pos. Sed verius videtur, necessariam fuisse, ex Iob. as. alienum t. C. de actum. Et ibi: Quia de novo inductum fuit, ne liberi homines ob pecuniarum debitum servite compellantur; ex quo apparet antea contrarium fuisse recepi. Idemque probatur ex Quintil. suprà: & apud Hebreos obtinuisse, ut invitati pro debitis servirent, qui solvendo non erant, probat Abulensi. in lib. 4. Reg. cap. 4. q. 5. super illad: Ecce creditor venit, ut tollat duos filios meos ad servendum s. i. Quod in Hispania (licet jam ab aula recesserit) admisum fuisse, nem dubitat, & ex dicendis manifestum fiet.

Ibi: Quin & filii delitorum apud Romanos.

4 Filios pro paternis debitis posse apud Romanos creditoribus addici, aperte colligitur ex Livio d. anno 259. Nam occasione seditionis, quæ tunc contigit ob victimum illum, cuius suprà meminimus, immancabilem a creditore oppressum, Appio Claudio, & P. Servilio Consulibus, lege latata, statutum est, ne quis filios militis existentis in castris pro patris debito detineret, teste Rævar. d. c. 8. col. 7. vers. Idem vero, qui hoc ex Livio nota. Hoc ipsum suo tempore vigere queritur, atque acriter detectator Div. Ambros. ib. de Iob. c. 8. In hac verba: Vidi ego miserabile spectaculum liberos pro pater ob delito in actionem deduci, & tenri alienita is heredes, qui non essent partes uocacionis, Et hoc tam inimicorum flagitium non erit before creditorum instans, ergo t' addcir. Mea, inquit, nutriti pecunia pro alimento servituum recognoscant, pro familiis llicitationem subiectant. Agitur hæc de pretiis singularium.

Sed & hodie filios pro ære alieno; quod pater fecerit famis cœla, poterunt detinendi, si in pignus sint dati; l. ult. C. de patrib. qui fil. distracti. l. 8. tit. 17. p. 4. l. 3. tit. 13. p. 5. D. Cov. inf. a. lib. 3. n. 14. n. 4. vers. Secundo, ea em lex, Mol. de primis. lib. 4. s. n. 24. Merl. de pign. l. b. 2. q. 50. a. n. 77. Suri. de alimi. t. 8. r. v. leg. 3. n. 9. Azo. inst. moral. p. 2. lib. 1. c. 19. q. 6. vers. Quare s. an egestatis, Gom. de Amesc. de potest in se ipsum, lib. 2. c. 14. num. 24. Bald. in l. in suis, ff. de liber. & posth. Ceval. comm. n. 10. m. 1. qu. 270. quam potestatem pater non obtinet in filium Sacris initiatum. D. Cov. sup. v. 1. Quartò, quod, Merl. t. 100. Ascar. Clem. de pat. p. test effect. 1. num. 53. Mozz. de contrall. tract. de empt. it. de reb. q. eni, v. 1. vendi poss. n. 1. Mart. p. 4. cem. 1. cap. 96. Et patti licere ob famem emancipatum filium obligare, vel vendere, sustinet contra alios Suri. n. 15.

etiam D. Ambr. u. i proximè, & leges allarum gentium tribuentes partibus filios vendendi facultatem. Abul. ve. ibi d. 7. 5. contra sentit, quod magis i. x. x. x. equitatiq; convenit; duram enim videtur, filios pro paterno debito nedum servire compelli, verum etiam liberare privari, quod D. Ambr. meritò abominatur. Nec a Doctis. Sanch. adducta multum urgenter, nam quod apud D. Matth. di. iuc de venditione filiorum problematicum est, ex quo inferri non potest, licuisse problem debitoris pro ære alieno distrahi & alioqui idem de uxore diceretur, quod nullus admittet. Videas Maldonatum ibi. Ad Isaia locum, & lege ad ductas responderi potest, solum convinci ex eis, patrem potuisse filios venundare; non quod creditores, invito genitore obterato, possent illos in servitutem redigere, quemadmodum iam in jure coningit: etenim, licet pater sane instant, filios alienare permittatur, d. fin. C. de pat. quest. filiis, tamen si mutuum ex ea causa pater recipiat, ut filii, illisque subveniat, minimè audiatur creditor volens eodem vendere. Itmo neq; in subsidium exigere ab illis poterit, quod pari mutuave int, ut docent multi apud Barbos. in collectan. ad t. C. ne fil. pro patr. in fin. princ p. Unde eti concedatur, quod H. bræi liberè de suis filiis disponere potuerint; inde non sequitur, eos creditorum servos fieri, patre non solvente. D. Ambr. autem juxta morem regiois in qua versab. tur, loquitur; ex quo colligi nequit, idem Iudeis in usu fuisse.

Quonodoconque Illud sit, observandum est, H. bræi liberos in servitute, vel familiis tantum esse potuisse usq; ad annum Sabbathiacum, vel Iobilæi, quibus servi iudæ libertatem obtinebant, ac debitorum remissionem: ex quo enim Iosue terram à Deo p. omni s. i. d. scribit, annus ultimus cuiusque seipinni adiicitur Sabbathi observatur, quare Sabbathicus dictus est, quo & terram coli verbarunt. Annus Iobilæi erat quinquagesimus, quo non solum H. bræi à servitute ac ære alieno exonerabantur, sed & alienata possessiones ad originariorum domorum potestatem redibant, quæ omnia habentur Levitic. 25. ve. 39. Deut. c. 12. & capit. 14. à principio notant. At l. dicit. quest. 5. Boccar. in analog. nov. & veter. test. capit. 13. annum. 77. & a. ii in præalle. anni. oci.

Ibi: Sic & iure Caesarum.

Consonat d. Iob. as. alienum, l. 2. tit. 11. p. 1. de quo Connan. commentarioj. iur. civ. i. 4. cap. 14. num. 8. Matien. in l. 4. glos. .it. 16. l. b. 5. R. cor. Stracha de mercant. v. 3. tit. de dec. storib. num. 40. Patlad. dict. c. lt. s. 7. n. 2. Merl. sap. a. n. 6. Baæza de inop. debitor. c. 1. num. 6. Petr. Barbos. in l. alia, §. Ele. ante, num. 53. ff. so ut marim. Pancitola in hec ar. var. r. chron. li. 2. cap. 200. Rævar. i. l. lib. 4. varior. ap. 18. ubi notat, post eam constitutionem, eti debitores servire non cogerentur, carcere includi, d. t. l. 1. q. i. bon. ced. pos. Menoch. dict. cas. 18. 3. num. 7. Merl. num. 55. Patlad. supra Valer. lib. 4. de Tiberio Graccho sic ait: Cum ex professo iniurias cum Africano, & Asatio Scioponib. s. gereret, & Asiaticus iudicata pecunia sa. is dare non posset, & iteo à Consule in vincula publica daci juss. e. set, appell. netque Collegium Tribunorum, nullo volente intercedere; secessit à Collegis, à quo ut eximerentur, vel inservire creditoribus, vel bonis cedere, necesse erat, d. t. l. 1. Rævar. ubi proximè.

Ibi: Sunt enim quidam.

Homo liber neque a se, neq; ab alio pignori potest da-

Ibi: *Hoc i sum quando cu que obt nuisse.*

- 6** Dubium est apud Interpretes hujus loci, qui refertur supra, n. 3. Nam liberi debitorum, tempore Hebræorum, patribus non solventibus, servituti subjecerentur, ita ut vendi per creditores possent; vel solum addicerentur, libertate illibata, ad eisdem serviendum in satisfactione in debiti paterni? Pius placet P. Gasp. Sanct. qui id probat ex D. Matth. c. 18. ibi: Cum autem non haberet, unde redderet, jussit cum Dominus ejus venundari, & uxorem ejus, & filios, ac ex Iсаia c. 50. in princ. ubi habetur: Quis est creditor meus, cui vendidi eos, quō loci Deus loquitur, ut pater. Adducit ff. de verbis oblig. obligationem pignoris in eo consistere, iurā non sinunt: c. 2. de pignor. l. qui filio: 6. c. quæres pignor. l. 3. t. 13. p. 6. Baldwin c. ex rescripto, num. 4. de iurej. r. Speculat. tit. de concl. et renuntiat. num. 29. Gal. l. 2. abs. r. uar. 45 num. 4. Gom. sup. lib. c. 14. num. 31. Merl. d. quæst. 50. a princ. Bartoli in dict. §. El ganie n. m. 9. Abul. d. quæst. 1. in princ. Nec à Iudice in pignus tradi permittitur. l. fin. i. fine, ff. de lile hom. exhib. Merl. num. 9. Gom. à numer. 18. Exceptus filius, qui potest à parte pignorati, ut dicebamus supra, num. 7. quia iustante famis necessitate, in bonis patris esse

M 4 censetur